

султана да се даде на българитѣ това, което тѣ искатъ като тѣхно старо право.

Турцитѣ го послушали. И наистина, презъ 1848 г. тѣ разрешили на българитѣ да пишатъ и издаватъ вестникъ. Зарадванитѣ общинари се събрали и решили вестникътъ да носи име „Цариградски вестникъ“ (разбира се, за българитѣ). За уредникъ и писачъ на вестника билъ избранъ *Иванъ Богоровъ*. Оттогава цариградскиятъ български вестникъ станалъ защитникъ на българския народъ и чрезъ него съобщавали, какви новини има въ Цариградъ, както и какви нѣща ставатъ по българскитѣ и другитѣ земи. По-сетне се появили и други български вестници: „Македония“ отъ *П. Р. Славейковъ*, „България“ отъ *Драганъ Цанковъ*, „Право“ и др.

На другата година (1849) българитѣ получили право да построятъ въ Цариградъ своя народна църква за богослужение. Стефанъ Богориди подарилъ едно мѣсто близо до Златенъ Рогъ, въ квартала, нареченъ „Фенеръ“, съ малка дървена кжща. Българитѣ се запретнали и за два месеца преобърнали кжщата въ църква, па започнали да се молятъ въ нея. Това силно възраждало родолюбцитѣ, понеже не искали да се черкуватъ въ чужди църкви. При своята църква нашитѣ дѣди веднага съзидали високо и голѣмо здание за свой домъ (метохъ) и училище. Този метохъ станалъ подслонъ за народа.

Щомъ се слобили съ вестникъ, църква, училище и свещеници, българитѣ крачнали още напредъ — поискали да иматъ и владика.

— Вие нѣмате човѣкъ, достоенъ за владика, викали гърцитѣ.

— Имаме — отговаряли българитѣ и посочили Илариона.